

Sygn. akt XI GC 506/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 4 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Mariusz Zawicki

Protokolant: Paulina Lebowska

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2021 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2584,95 zł (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt cztery zł dziewięćdziesiąt pięć gr) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 września 2018 r. do dnia zapłaty;
- II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2380,50 zł (dwa tysiące trzysta osiemdziesiąt zł pięćdziesiąt gr) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- IV. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 1020,79 zł (jeden tysiąc dwadzieścia zł siedemdziesiąt dziewięć gr) tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania;
- V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 340,27 zł (trzysta czterdzieści zł dwadzieścia siedem gr) tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania.

Sygnatura akt: XI GC 506/20

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

UZASADNIENIE

Powód T. S. złożył pozew przeciwko (...) spółka akcyjna w S.. Powód zażądał zapłaty od pozwanego kwoty 10.225,67 złotych tytułem kosztów naprawy pojazdu wraz z odpowiednimi odsetkami. Powód zażądał również zasądzenia od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że uszkodzeniu uległ pojazd marki L. o numerze rejestracyjnym (...), a sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC w pozwanej spółce. Powódka nabyła wierzycelność od poszkodowanego.

W sprawie wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu (karta 14).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu od powódki na jego rzecz. Pozwany zakwestionował zasadność żądania powódki co do zapłaty zarówno odszkodowania za koszty naprawy jako hipotetyczne. Wskazał, że wypłacone odszkodowanie w kwocie 14.271,47 złotych rekompensuje szkodę.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

W dniu 17 października 2019 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał wyrok (XI GC 2280/18), w którym zasądził pozwanego na rzecz powoda 9.616, 77 z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 września 2018 roku; oddalił powództwo w pozostałym zakresie; zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.929 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 140,90 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów procesu.

Na skutek apelacji pozwanego Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy wyrokiem z dnia 7 maja 2020 roku (sygn. akt VIII Ga 998/19) uchylił zaskarżony wyrok w punktach 1. i 3. oraz przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Pozwany wskazał w apelacji, że powziął informację o postępowaniu likwidacyjnym prowadzonym przez innego ubezpieczyciela - Towarzystwo (...) w zakresie wcześniejszej szkody w pojeździe będącym przedmiotem niniejszej sprawy marki L., o numerze rejestracyjnym (...). Analiza dokumentacji szkodowej Towarzystwa (...) doprowadziły pozwanego do wniosku, że uszkodzenia tego pojazdu, przedstawione w postępowaniu likwidacyjnym prowadzonym przez pozwaną, wykazały podobieństwo do wcześniejszych uszkodzeń, zgłoszonych do (...). Pozwany oświadczył, że nie miał możliwości wcześniejszego powołania dowodu z dokumentów z akt szkodowych (...), dlatego też akta te (na płycie CD) załączył do apelacji, wnosząc zarówno o przeprowadzenie dowodu z tych właśnie dokumentów, jak również dowodu z prywatnej opinii biegłego sądowego, który dokonałby porównania zdjęć pojazdu marki L., o numerze rejestracyjnym (...), z uszkodzeniami wskazywanymi w obu postępowaniach likwidacyjnych. Pozwany wprawdzie wskazał, że zaskarża wyrok w całości, wartość przedmiotu zaskarżenia została jednakże określona **na kwotę 9.616 zł**, od tej kwoty została uiszczona opłata od apelacji, co wskazuje na to, że intencją pozwanej nie było zaskarżanie wyroku w części oddalającej powództwo, tj. co do punktu 2.

Powód w odpowiedzi na apelację nie przeczył temu, że pojazd marki L. o numerze rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu w wyniku wcześniejszego zdarzenia, za które odpowiedzialność ponosi (...) i z którego szkoda nie została naprawiona, a następnie w postępowaniu likwidacyjnym prowadzonym przez pozwanego ubezpieczyciela zgłoszono zarówno uszkodzenia, za które ponosi odpowiedzialność (...), jak i uszkodzenia, za które ponosi odpowiedzialność pozwany.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 sierpnia 2018 roku doszło do zdarzenia, w którym uszkodzony został pojazd marki L. o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC w (...) spółka akcyjna w S.. Pojazd stanowił własność P. P..

Przedmiotowy samochód w chwili szkody z dnia 17 sierpnia 2018. miał wcześniejsze uszkodzenia w zakresie zderzaka przedniego, reflektora lewego, reflektora lewego przeciwmgielnego.

W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel, po sporządzeniu kalkulacji, uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie za naprawę pojazdu w kwocie 14.271,47 złotych. Dodatkowo pokryto koszt prywatnej ekspertyzy oraz naprawy uszkodzonego telefonu.

W postępowaniu likwidacyjnym prowadzonym przez pozwanego ubezpieczyciela zgłoszono zarówno uszkodzenia, za które ponosi odpowiedzialność (...), jak i uszkodzenia, za które ponosi odpowiedzialność pozwana.

Dowód:

- wydruk obejmujący zestawienie zdjęć k.104-106,

- akta szkody TUWPPPM/01861/2019 k.103,

- opinia biegłego W. S., karta 160-173,

- zeznania świadka P. P., karta 205

W dniu 25 września 2018 roku poszkodowany P. P. jako cedent zawarł z T. S. umowę przelewu wierzytelności przysługującej cedentowi od (...) spółka akcyjna w S. w związku z wyżej opisaną szkodą.

O zbyciu wierzytelności poinformowano ubezpieczyciela.

Dowód:

- umowa cesji, karta 7;

Poszkodowany zlecił wykonanie kalkulacji naprawy opisanego pojazdu. Wyliczenie opiewa na kwotę 24.497,14 złotych.

Dowód:

Kalkulacja, karta 8 – 10;

Poszkodowany po zawarciu umowy cesji naprawiał uszkodzony pojazd.

Dowód:

- zeznania świadka P. P., karta 39, 205,

Koszt naprawy samochodu marki L. (...) numer rejestracyjny (...) w zakresie uszkodzeń będących wynikiem zdarzenia z dnia 17 sierpnia 2018 z uwzględnieniem wcześniejszych jego uszkodzeń, przy użyciu do naprawy wyłącznie części oryginalnych sygnowanych znakiem producenta pojazdu, o jakości O wynosił 16.856,42 zł wraz z podatkiem VAT.

Przedmiotowy samochód w chwili szkody z dnia 17 sierpnia 2018. miał wcześniejsze uszkodzenia w zakresie zderzaka przedniego, reflektora lewego, reflektora lewego przeciwmgielnego, w związku z powyższym kosztów wymiany tych elementów jako pozostających w związku przyczynowo skutkowym ze szkoda z dnia 17 sierpnia 2018. nie można uznać jako zasadnych.

Z uwagi na wiek pojazdu wynoszący w dniu szkody ok. 11 lat i jego przebieg wynoszący ok. 174 tys. km uzasadnione było użycie do naprawy części alternatywnych, ale wyłącznie tożsamyh z oryginalnymi, pochodzących od poddostawców producenta pojazdu i jakości (...) oraz o potwierdzonej jakości porównywalnej z jakością części oryginalnych, czyli o jakości (...) i (...).

W dacie szkody, spośród zakwalifikowanych do wymiany elementów pojazdu nie były dostępne ani części o jakości (...), ani też części o jakościach (...) i (...), a jedynie części o porównywalnej jakości klasy (...), których rzeczywista jakość nie była potwierdzona stosownymi badaniami i niepewna, zatem ich zastosowanie do naprawy było nieuzasadnione. W rezultacie przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody możliwe było jedynie przy użyciu części O, tj. części oryginalnych sygnowanych przez producenta pojazdu.

Dowód

- opinia biegłego Sądowego W. S., karta 160-173,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części (25%)

Sąd sprawę rozpoznał na nowo, nie mógł zapoznać się z nowymi dowodami w postaci płyty CD złożonej w postępowaniu apelacyjnym albowiem płyta nie posiadała treści, co stwierdził również biegły, nie mniej jednak podjęto próbę zapoznania się z treścią tych nowych dowodów.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi przepis art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z § 4 art. 822 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Odpowiedzialność pozwanej wynika również z ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Art. 35 ustawy stanowi, iż ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela wobec poszkodowanego obejmuje szkody na osobie oraz szkody w mieniu (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi również art. 361 k.c., zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Natomiast § 2 art. 361 k.c. stanowi, iż w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Powód przedłożył ważną umowę cesji. Legitymacja ta wynika z przedłożonej przez niego umowy cesji oraz z art. 509 k.c. Zgodnie z normą zawartą w art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Z kolei norma zawarta w art. 510 § 1 k.c. stanowi, iż umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Należy również zwrócić uwagę na art. 510 § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli zawarcie umowy przelewu następuje w wykonaniu zobowiązania wynikającego z uprzednio zawartej umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności, z zapisu zwykłego, z bezpodstawnego wzbogacenia lub z innego zdarzenia, ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania. Strona pozwana wskazywała, iż w umowie cesji nie została określona odpłatność świadczenia po stronie cesjonariusza, zatem umowy są nieważne. Sąd nie podziela stanowiska strony pozwanej. Wskazać należy, iż przedłożona do pozwu umowa cesji wierzytelności miała charakter odpłatny. Wskazano w niej cenę wprost. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 06 kwietnia 2016r., IV CSK 403/15, Lex nr 2044487, „Kodeks cywilny nie wprowadził wymogu wskazywania w umowie przeniesienia wierzytelności zobowiązania, w wykonaniu którego dochodzi do przelewu, co oznacza mimo materialnej kausalności formalnie oderwany charakter samoistnej umowy przelewu. Cedent i cesjonariusz w ramach łączącego ich stosunku prawnego zobowiązani są uzgodnić kauzę w sposób wyraźny bądź dorozumiany, ale nie muszą jej ujawniać na zewnątrz, zwłaszcza dłużnikowi. Przypomnieć należy, że przelew ma charakter nabycia pochodnego i nie wymaga zgody dłużnika. (...) Brak lub wadliwość causae cessionis powoduje, że cesjonariusz nie nabywa wierzytelności. Podniesienie zarzutu braku przyczyny prawnej przelewu oznacza powinność jej ujawnienia przez cesjonariusza i obarczenie dłużnika ciężarem dowodu jej nie istnienia lub braku skuteczności. (...) Zobowiązanie to może wynikać nie tylko z umowy zobowiązującej, ale i innych zdarzeń prawnych.” Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela to stanowisko, stwierdzając jednocześnie, iż umowa przelewu ujawnia kauzę tej czynności.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pojazd sprawcy wypadku, w którym doszło do uszkodzenia pojazdu, ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Spór natomiast dotyczy wysokości należnego odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe, przy uwzględnieniu, że część uszkodzeń pojazdu marki L. o numerze rejestracyjnym (...), zgłoszona w postępowaniu likwidacyjnym prowadzonym przez pozwanego ubezpieczyciela, powstała w wyniku zdarzenia z dnia 17 sierpnia 2018 roku, za które odpowiedzialność ponosi pozwana, a część w wyniku wcześniejszego zdarzenia, za które odpowiada Towarzystwo (...).

W spornym zakresie Sąd oparł się na dokumentach złożonych przez strony, zeznaniach świadka oraz pomocniczo na opinii biegłego sądowego. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego na okoliczność kosztów przywrócenia samochodu marki L. (...) numer rejestracyjny (...) do stanu sprzed szkody tj. kosztu naprawy uszkodzeń wyżej wymienionego pojazdu powstałych w wyniku zdarzenia z dnia

17 sierpnia 2018 roku z uwzględnieniem faktu wcześniejszych jego uszkodzeń po stwierdzeniu, że są one tożsame tj. czy dotyczą tych samych elementów i powierzchni pojazdu.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, ale kwestionował wysokość odszkodowania, które zostało wyliczone przez powoda na podstawie kalkulacji naprawy podnosząc, że przedstawione w postępowaniu likwidacyjnym prowadzonym przez pozwanego uszkodzenia przedmiotowego samochodu wykazały podobieństwo do wcześniejszych uszkodzeń, zgłoszonych do (...) w innym postępowaniu o odszkodowanie.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela pokrywa się z odpowiedzialnością sprawcy szkody. Zgodnie z art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy). Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Rolą odszkodowania jest wyrównanie uszczerbku majątkowego poszkodowanego – również przy cesji wierzytelności. Stąd zawsze dla ustalenia odszkodowania konieczne jest określenie faktycznego uszczerbku w majątku poszkodowanego. Jeżeli naprawa nie miała miejsca właściwe jest zastosowania przeciętnych stawek i kosztów naprawy, co określane jest z reguły przez rzeczoznawcę majątkowego. Jeżeli jednak naprawa miała miejsce uszczerbkiem majątkowym są faktycznie poniesione koszty – one mogą być i wyższe i niższe od przeciętnych.

Chodzi zawsze o zapewnienie poszkodowanemu rekompensaty uszczerbku majątkowego doznanego w związku z uszkodzeniem pojazdu, która przysługuje mu wszak niezależnie od tego, w jaki sposób spożytkuje on uzyskane odszkodowanie. Naprawienie szkody może, w razie takiego wyboru poszkodowanego, polegać na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej i nie powinno być uzależnione od sposobu jej wykorzystania przez poszkodowanego. Szkodą podlegającą naprawieniu jest bowiem uszczerbek w majątku poszkodowanego, co prawda konkretyzujący się zwykle w konieczności poniesienia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, jednak nie będący od niej uzależnionym (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988r., sygn. akt I CR 151/88, LEX Nr 8894, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 68/01, OSNC z 2002r., Nr 6, poz. 74; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003r., sygn. akt IV CKN 387/01, LEX Nr 141410). W takim przypadku, wysokość szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002r., sygn. akt V CKN 908/00, LEX Nr 54365; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51). Przez koszty uzasadnione należy rozumieć

takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację.

Wysokość odszkodowania powinna być pochodną szkody ustalonej stosownie do art. 361 k.c. Biegły potwierdził, że samochód L. (...) numer rejestracyjny (...) w chwili szkody z dnia 17 sierpnia 2018. miał wcześniejsze uszkodzenia w zakresie zderzaka przedniego, reflektora lewego, reflektora lewego przeciwmgielnego, w związku z powyższym kosztów wymiany tych elementów jako pozostających w związku przyczynowo skutkowym ze szkoda z dnia 17 sierpnia 2018. nie można uznać jako zasadnych. Przy wyborze sposobu naprawy oraz rodzaju użytych części, sąd za biegłym przyjął sposób z użyciem części oryginalnych. Biegły wyjaśnił bowiem, że co prawda z uwagi na wiek pojazdu i jego przebieg uzasadnione było użycie do naprawy części alternatywnych, ale wyłącznie tożsamy z oryginalnymi, pochodzących od poddostawców producenta pojazdu i jakości (...) oraz o potwierdzonej jakości porównywalnej z jakością części oryginalnych, czyli o jakości (...) i (...), jednak na skutek faktu, że w dacie szkody, spośród zakwalifikowanych do wymiany elementów pojazdu nie były dostępne ani części o jakości (...), ani też części o jakościach (...) i (...), a jedynie części o porównywalnej jakości klasy (...), których rzeczywista jakość nie była potwierdzona stosownymi badaniami i niepewna, zatem ich zastosowanie do naprawy było nieuzasadnione. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd ustalił, że uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki L. wynosił 16.856,42 zł wraz z podatkiem VAT zł, koszt ten należało pomniejszyć o kwotę dotychczas wypłaconego odszkodowania tj. 14.271,47 zł, co daje kwotę 2584,95 złotych.

Co do kwestii sprzedaży bądź naprawy pojazdu po szkodzie, sąd wskazuje, że okoliczności te nie mają znaczenia – w świetle aprobowanego przez Sąd Rejonowy wyroku Sądu Najwyższego w sprawie II CNP 32/17 z dnia 8 marca 2018 roku. W orzeczeniu tym podano między innymi, że „obowiązek naprawienia szkody nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany pojazd naprawił, bądź w ogóle zamierzał pojazd naprawić. Dla ubezpieczyciela znaczenie ma fakt powstania szkody, nie naprawy pojazdu. Sprzedaż pojazdu po szkodzie nie ma znaczenia.

Dla sądu nie ma również znaczenia fakt, czy pozwany proponował naprawę przy pomocy własnego warsztatu partnerskiego. Szkodę zlikwidować bowiem można bądź w sposób niepieniężny, bądź przez zapłatę odpowiedniej kwoty i taki właśnie sposób wybrał powód. W takim układzie wysokość szkody badać należy w oparciu o koszty hipotetyczne, średnie, rynkowe, nie zaś występujące w konkretnym warsztacie.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2584,50 zł tytułem dopłaty do należnego powodowi odszkodowania o czym orzekł w pkt I wyroku. Podstawą prawną orzeczenia o odsetkach od kwoty zasądzonej w pkt I stanowi art. 817 § 1 k.c., zgodnie z którym ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w art. 100 k.p.c. ponieważ powód wygrała sprawę w 25 % a przegrał w 75%. Na koszty poniesione przez powoda składa się opłata od pozwu 512 złotych, od pełnomocnictwa 17 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika 3600 złotych oraz koszt wynagrodzenia biegłego w kwocie 800 złotych oraz koszt wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym 1800 zł - łącznie 6729 złotych z czego 25% daje kwotę 1682,25 złotych.

Koszty poniesione przez pozwaną to wynagrodzenie pełnomocnika 3600 złotych, koszt opłaty od pełnomocnictwa 17 złotych oraz koszt wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym 1800 złotych – łącznie (...), z czego 75 % daje kwotę 4062,75 złotych, zaś 4062,75 złotych – 1682,25 złotych, daje kwotę 2380,50 złotych, którą to Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej w pkt. III wyroku.

Z uwagi na fakt, że uiszczona wyłącznie przez powoda zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 800 zł nie pokryła wynagrodzenia biegłego (2161,06 złotych) Sąd na zasadzie art. 98 k.p.c. i art. 113 ustawy o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych, brakujące części nakazał pobrać od powoda w kwocie 1020,79 złotych, który proces przegrał w 75 % i od pozwanego w kwocie 340,327 złotych, który proces przegrał w 25 %.

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)